

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

υφιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἔτησια . . . . . δρ. 8.—
Ἑξαμηνίος 4,50
Τρίμηνιος 2,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος

Ἐν Ἀθήναις, 28 Ἰανουαρίου 1917

Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 9

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

Ὅλο ἐκεῖνο τὸ δάσος ἦταν παρθένο ἀπὸ κάθε ἱχνος ἀνθρώπου. Ὁ Πέγκροφ δὲν παρατήρησε παρὰ ἱχνη τετραπόδων, πρόσφατες πατημασιὰς ζώων, (*) ποῦ δὲν μπορούσε νὰ ἐννοήσῃ τί εἶδους ἦταν. Κατὰ τὴ γνῶμη τοῦ Χάρμπερτ, μερικά ἦταν ἱχνη θηρίων, ποῦ δὲν θάβελαν καθόλου νὰ τὰ παντήσουν σὶς δρόμους... Πουθενὰ ἔμωσ ἱχνη πελέκεως στὸν κορμὸ κανενὸς δένδρου· πουθενὰ λείψανα φωτιάς· πουθενὰ ἱχνη πεδιῶν ἀνθρωπίνων. Ἀλλὰ καὶ γι' αὐτὸ μπορούσαν νὰ χαίρωνται, γιατί σὲ μιὰ ἀγρία ἀκτὴ τοῦ Εἰρηνι-οῦ, ἡ παρουσία ἀνθρώπων ἦταν μᾶλλον ἐπιφοβὴ παρὰ τοσητή...

Ὁ Χάρμπερτ καὶ ὁ Πέγκροφ, χωρὶς νὰ συνομιλοῦν οὐδὲν, γιατί ἡ δυσκολία τοῦ ρόμου ἦταν μεγάλης, προωροῦσαν σιγά. Σὲ μιὰ ὥρα, μόλις εἶχαν κάμῃ ἕνα μίλλι. Ὡς ἐκεῖ, τὸ κυνήγι τοὺς δὲν ὑπῆρξε γόνιμο. Ἐν τούτοις, διάφορα πουλιά κελαϊδοῦσαν ἢ πετοῦσαν στὰ δένδρα, ἀγριεμένα καὶ φοβισμένα. Σ' ἕνα βαλτώδες μέρος τοῦ δάσους, ὁ Χάρμπερτ παρατήρησε κ' ἕνα πουλὶ μὲ μακρὸ μυτερὸ ράμφος, ποῦ ἔμοιαζε ἀνατομικῶς τὴν κοινὴ ἀλκυόνα. Μὲ τὴ διαφορὰ μόνον, ὅτι τὸ πτέρωμα τοῦ ἦταν πῖς τραχύ κ' εἶχε μεταλλικὴ λάμψη.

— Θὰ εἶνε ἀγαλλίδα!

(*) Ἴδε εἰκ. πρ. φύλ. σελ. 61.

εἶπε ὁ Χάρμπερτ, προσπαθῶν νὰ πλησιάσῃ τὸ πουλὶ ἐκεῖνο.

— Εὐκαιρία λοιπὸν νὰ δοκιμάσωμε καὶ ἀγαλλίδα, ἀποκρίθηκε ὁ ναύτης, ἂν τὸ πουλὶ αὐτὸ θὰ εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ σταθῇ νὰ τὸ ψήσουμε!

Μιὰ πέτρα, ποῦ τὴν ἔρριξε μὲ δύναμι ὁ μικρὸς, βρῆκε τὸ πουλὶ στὴ φτερούγα. Ἀλλὰ δὲν τοῦ ἔκαμε τίποτα, γιατί ἐκεῖνο ἔφυγε μ' ὅλη τὴ γρηγοράδα τῶν ποδιῶν του καὶ χάθηκε σὲ μιὰ στιγμή.

«Ὁὐράνι ἐφώνησε ὁ Πέγκροφ καταχαρούμενος.» (Σελ. 70 στ. γ')

— Τί ἀδέξιος ποῦ εἶμαι! ἐφώνησε ὁ Χάρμπερτ.

— Ὅχι, παιδί μου, ἀποκρίθηκε ὁ Πέγκροφ. Ἡ πετριά σου ἦταν καλὴ, ἀλλὰ δὲν εἶν' εὐκόλο νὰ σκοτώσῃ κανεὶς πουλὶ μὲ πετριά. Δὲν πειράζει, ἄλλη φορὰ δὲν θὰ μᾶς γλυτώσῃ ἡ κυρία ἀγαλλίδα!

Ἐξακολούθησαν τὴν ἐξερεύνησι. Ὁ λοῖονα ἀπαντοῦσαν δένδρα πυκνότερα καὶ μεγαλοπρεπέστερα· κανένα ὅμως δὲν εἶχε καρπὸς ποῦ νὰ τρώγονται. Ἐξαφνα ἕνα κοπάδι ἀπὸ μικρὰ πουλιά μὲ ὠραῖο πτέρωμα, σηκώθηκαν καὶ σκορπίσθηκαν μέσα στοὺς κλώνους, ἀφίνοντα κάτω ἕνα σωρὸ πούπουλα. Ὁ Χάρμπερτ ἐσήκωσε μερικά καὶ ἀφοῦ τὰ παρατήρησε καλὰ, εἶπε:

— Εἶνε κ ο υ ρ ο υ κ ο ὗ!

— Θὰ ἐπρωτιμοῦσα νὰ ἦταν μελισσοφάγοι, ἀποκρίθηκε ὁ Πέγκροφ. Τρώγονται τέλος πάντων;

— Τρώγονται, καὶ μάλιστα τὸ κρέας τοὺς εἶνε ἀδρότατο. Ἐπειτα, μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ τὰ σκοτώσῃ μὲ μπαζτου-νιές.

Χώθηκαν τότε μέσα στοὺς θάμνους καὶ σιγά-σιγά ἐφθασαν ὡς τὴ ρίζα ἐνὸς δένδρου, ποῦ οἱ χαμηλότεροι κλώνοι τοῦ ἦταν γεμάτοι πουλιά. Οἱ κυνηγοὶ μᾶς τοὺς ρίχθηκαν ἔξαφνα μὲ τὰ μπαζτουνιὰ τοὺς κ' ἐσκότωσαν ἕνα πλήθος κ ο υ ρ ο υ κ ο ὦ, ποῦ ἐστέκοντο νὰ τοὺς χτυποῦν σὰν ἡλίθιοι. Μόνον ἀφοῦ ἔπεσαν κάτω καμμιὰ ἐκατοστή, οἱ ἄλλοι ἀποφάσι-σαν νὰ φύγουν.

— Ὡραία! εἶπε ὁ Πέγκροφ. Νὰ κυνήγι γιὰ κυνή-

γούς σάν και μᾶς. Αὐτὰ τὰ κουτο-κουρουκού θά μπορούσε κανείς νά τὰ πιάσει και μέ τὸ χέρι.

Ὁ ναύτης ἐπέρασε τὰ σκοτωμένα λιανόπουλα σὲ μιὰ λεπτή, μακρυὰ βέργα, καὶ προχώρησε μὲ τὸν Χάρμπερτ. Ὁ κύριος σκοπὸς αὐτῆς τῆς ἐκδρομῆς ἦταν νὰ προμηθεύσει στοὺς κατοίκους τῶν Καμινιῶν ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερον κυνήγι. Ὡς τώρα ὅμως, ὁ σκοπὸς αὐτὸς δὲν εἶχε ἐκπληρωθῇ ἀρκετά. Γι' αὐτὸ ὁ ναύτης ἐξακολουθοῦσε τῆς ἐρευνῆς του κ' ἐμυρμούριζε ὁσάνκις ἐβλεπε κανένα ζῶο, ποῦ δὲν ἐπρόσθανε καν νὰ τὸ γνωρίσει, νὰ φεύγῃ μέσα στοὺς θάμνους. Ἄν εἶχε τουλάχιστο τὸν Τόπι!.. Ἀλλὰ ὁ σκύλος τοῦ Κύρου Σμιθ εἶχε χαθῇ μαζί με τὸν κύριό του...

Στῆς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα, οἱ κυνηγοὶ μας εἶδαν στὰ δένδρα κι' ἄλλα πουλιά. Μεγάλα σὰν κόττες, παρδαλά, ἄφιναν κάτι δυνατὲς φωνὲς σὰν ἀληθινὰ σαλπίσματα. Ὁ Χάρμπερτ τὰ ἐγνώρισε κι' αὐτά. Ἦταν κάτι φραγκόκοττες, ποῦ στὴν Ἀμερικὴ ὀνομάζονται τέρτρας. Ὁ Πέγκροφ ἔκρινε ἀπαραίτητο νὰ πιάσῃ μερικὲς, γιατί ἤξερε ὅτι ἔχουν κρέας τρυφερό καὶ νοστιμώτατο. Δὲν ἦταν ὅμως εὐκόλο, γιατί δὲν ἄφιναν νὰ τῆς πλησιάσουν. Ὑστερ' ἀπὸ πολλὰς μάταιες ἀπόπειρες, ποῦ δὲν ἔκαμν ἄλλο παρὰ νὰ τῆς τρομάζουν, ὁ Πέγκροφ εἶπε:

— Ἀφοῦ δὲν μπορούμε νὰ τῆς κτυπήσουμε, πρέπει νὰ τῆς φερέσουμε.

— Μὲ τί; ρώτησε ἐκπληκτος ὁ Χάρμπερτ.

— Μὰ μὲ ἀγκίστρια, μὲ τί ἄλλο; ἔκαμε ὁ ναύτης.

Ἐφάξε τότε στὰ χόρτα καὶ βρῆκε πέντ' ἑξὶ φωληές, μὲ δυὸ-τρία αὐγά στὴν καθειμιά. Σ' αὐτὲς τῆς φωληῆς θὰ γύριζαν βέβαια ἡ τέτρας κ' ἐκεῖ ὀλόγυρα ἔπρεπε νὰ στήσῃ τὰ δίκτυά του, ἢ καλλίτερα νὰ τοποθετήσῃ τὰ γκίστριά του. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Χάρμπερτ, τὰ ἐτοίμασε γρήγορα. Ἐπλῆξε σχοινιά ἀπὸ λεπτοὺς νισσοὺς, δεκαπέντε ὡς εἴκοσι πόδια τὸ καθένα. Στῆς ἄκρες τοὺς, ἔδεσε γι' ἀγκίστρια, καὶ δυνατὰ ἀγκάθια μὲ γυριστὲς μύτες, ποῦ τὰ ἔκοψε ἀπὸ ἕνα θάμνο «νανοειδοῦς» ἀκανίας. Καὶ γιὰ δόλωμα, ἔβαλε στ' ἀγκάθια καὶ μεγάλα κόκκινα σκουλήκια, ποῦ ἐσέρνοντο στὸ χῶμα.

Ἐπροχώρησε τότε μὲ προσοχή, κρυμ-

μένος μέσ' στ' ἀψηλὰ χόρτα, ὡς τῆς φωληῆς, ὅπου ἐσκόρπισε ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὰ δολωμένα ἀγκίστρια, κ' ἐγύρισε πίσω, ὡς ἕνα δένδρο, ὅπου ἐφθάναν τὰ σχοινιά τῶν ἀγκιστριῶν. Ἐκεῖ κρύφθηκε μὲ τὸν Χάρμπερτ καί, κρατῶντες κ' οἱ δυὸ τῆς ἄκρες τῶν σχοινιῶν, ἐπερίμεναν μὲ ὑπομονὴ νὰ «ταμπήσῃ». Νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, ὁ Χάρμπερτ δὲν εἶχε τότε πεποίθησι στὴν ἐπιτυχία τοῦ παράξενου αὐτοῦ ψαρέματος...

Ἀλλ' ἄμα πέρασε ὡς μισὴ ὥρα,

«Ὁ ναύτης, συρμένος, ἔφθασε ὡς τὸ τέλος τοῦ διαδρόμου...»

πολλὰς φραγκόκοττες, ὅπως εἶχε λογαριάσει, ὁ Πέγκροφ, γύρισαν στῆς φωληῆς τους. Πηδοῦσαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ κ' ἐρράμφιζαν τὸ χῶμα, χωρίς νὰ υποπτεύονται τὴν παρουσία τῶν κυνηγῶν, ποῦ τὸ δένδρο τοὺς ἐκρυβε καλά. Τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ὁ μικρὸς κρατοῦσε καὶ τὴν ἀναπνοή του, ἐνῶ ὁ Πέγκροφ, μὲ γουρλωμένα μάτια, μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, λές κ' ἦταν ἔτοιμος νὰ χάψῃ κανένα κομματι φραγκόκοττα, μόλις ἀνέπνεε... Τὰ πουλιά περπατοῦσαν ἀνάμεσα στ' ἀγκίστρια, χωρίς νὰ τὰ βλέπουν. Τότε ὁ Πέγκροφ ἄρχισε νὰ σιγονοῦν τὰ σχοινιά, ποῦ ἔκαναν καὶ τὰ σκουλήκια

νὰ σειοῦνται σὰν ζωντανά. Ἔτσι ἐκινῆθη ἡ προσοχὴ τῶν πουλιῶν καὶ τὰ γκίστρια ἄρχισαν νὰ τσιμπιοῦνται... Τρεῖς φραγκόκοττες, ἡ πὺλ λαίμαργες βέβαια, ἐκατάπιαν μαζί με τὸ δόλωμα καὶ τὰ γκίστριά. Ἀμέσως ὁ Πέγκροφ «ἐτράβηξε», καὶ τὰ φτερογίσματα τοῦ ἐδειξάν, ὅτι τὰ πουλιά εἶχαν πιασθῇ.

— Οὐρά!.. ἐφώναξε καταχαρούμενος. Κ' ἔτρεξε 'στὴς φραγκόκοττες, ποτῆς ἔπιασε στὴ στιγμὴ.

Ὁ Χάρμπερτ ἔτριβε τὰ μάτια του. Πρῶτὴ φορὰ ἐβλεπε νὰ πιάσῃ νουν πουλιά με τὰ γκίστριά. Σὰ φάρια ὁ ναύτης ὅμως τὸν ἐβεβαίωσε μὲ μετριοφροσύνη, ὅτι πολλὰς φορὲς ἔγινε αὐτὸ κ' ὅτι δὲν ἦταν ἡ ἐφευρέτης.

Ἡ φραγκόκοττες δέθηκαν ἀπὸ τὰ πόδια κ' οἱ κυνηγοὶ ἐπειδὴ ἄρχισε νὰ βραδυάζῃ ἔκριναν καλὸ νὰ γυρίσουν στὴν κατοικία τους. Νὰ ποῦ δὲν θὰ γύριζαν μὲ ἄδεια χέρια!..

Τὸ ποτάμι τοὺς ἐδείξε τὸ δρόμο καὶ στῆς ἑξῆς, κουρασμένοι, ἔφθασαν στὰ Καμινία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ὁ Νάβ δὲν ἐγύρισε ἀκόμη. — Τὴ σκέπτεται ὁ ρεπόρτερ. — Τὸ δεῖπνο. — Μία νύκτα ποῦ προμνηστεύεται ἀσχημὴ. — Μεγάλῃ θύελλᾳ. — Φεύγουν διὰ νύκτος. — Μὲ τὴ βοήθεια καὶ μὲ τὸν ἄνεμο. — Ὅπως μίλλια μακρὰ.

Τὴν ὥρα ἐκείνη, ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, ἀκίνητος, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, ἦταν στὴν ἀκρογιαλιά κ' ἐκύτταζε τὴ θάλασσα, ποῦ ἔκλεινε τὸν ὀρίζοντά της ἕνα μεγάλο μαῦρο σύννεφο. Τὸ σύννεφο αὐτὸ ἀνέβαινε γρήγορα στὸ ζενίθ. Ὁ ἄνεμος, δυνατὸς ἀπὸ τὸ ἀπὸγεμα, δυνάμυνε ἀκόμη ὅσο βράδυαζε. Ὁ ὅλος ὁ οὐρανὸς εἶχε ἀσχημὴ ὄψη.

Τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς θύελλας ἐφανερώνοντο καθαρά.

Ὁ Χάρμπερτ μπῆκε στὰ Καμινία κι' ὁ Πέγκροφ ἐπλησίασε τὸν δημοσιογράφον. Ἀλλ' αὐτὸς, ἀφηρημένος, δὲν τὸν κατάλαβε.

— Θὰ ἔχουμε ἀσχημὴ νύκτα, κύριε Σπίλεττ! τοῦ εἶπε ὁ ναύτης. Βροχὴ καὶ ἄνεμος ποῦ θὰ πάῃ καπνός!

Ὁ Σπίλεττ ἐγύρισε τότε καὶ εἶδε τὸν Πέγκροφ. Ἀλλὰ τὰ πρῶτά του λόγια ἦταν αὐτά: — Πόσο λογαριάζετε νὰ πείθῃ τὸ σκαφίδι ἀπὸ τὴν ἀκτὴ, ὅταν τὸ βρῆκε ἐκεῖνο τὸ κύμα, ποῦ μᾶς πῆρε τὸν σύντροφό μας.

Ὁ ναύτης δὲν ἐπερίμενε αὐτὴ τὴν ἐρώτησι. Ἐτρεβόθη μὴ στιγμὴ καὶ ἀποκρίθηκε: — Διακρίσεις, διακρίσεις πενήντα ὄργανες τὸ πολὺ.

— Δηλαδή ὡς χίλια διακρίσεις πόδια; — Τόσο περίπου.

— Σὲ τέτοια ἀπόστασι λοιπὸν ἐχόθη ὁ Κύρος Σμιθ;

— Στοχάζομαι...

— Καὶ ὁ σκύλος του;

— Τὸ ἴδιο.

— Γιὰ ἕνα πρᾶγμα ὅμως ἀπορῶ, εἶπε ὁ Σπίλεττ. Ἄν ὁ σύντροφός μας πνίγηκε, ἂν πνίγηκε μαζί του κι' ὁ Τόπι, πῶς ἡ θάλασσα δὲν ἐξέβρασε οὔτε τὸν ἄνθρωπο, οὔτε τὸ σκύλο;

— Τὰ ρεύματα μπορεῖ νὰ τοὺς ἐβγαλῃ πολὺ μακρύτερα, ἀποκρίθηκε ὁ ναύτης.

— Ὡστε ἡ γνώμη σας εἶνε, ὅτι ὁ Κύρος Σμιθ χάθηκε στὰ κύματα; ρώτησε πάλι ὁ ρεπόρτερ.

— Μάλιστα, αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη μου.

— Ἡ δική μου ὅμως γνώμη, ὑπέλαβε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, καὶ μὲ συγχωρεῖς, Πέγκροφ, ποῦ ἀντιλέγω 'στὴν πεῖρά σου, εἶνε ὅτι ἡ τελεία, ἡ ἀπόλυτη ἐξαράνις τοῦ Κύρου Σμιθ καὶ τοῦ Τόπι, ζωντανῶν ἢ νεκρῶν, ἀποτελεῖ κάτι ἀνεξήγητο καὶ ἀπίθανον.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟ ΤΟ "ΠΡΑΣΙΝΟ ΡΑΒΔΙ,"

Ἀγαπητοί μου,

ΑΣ ὑποσέθηκα τὴν ἀλλή φορὰ μερικὲς λεπτομέρειες ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ Λέοντος Τολστόϊ. Ἀλλὰ ποῖα νὰ προτιχάξω, ποῦ εἶνε ὅλες τὸ ἴδιο σπουδαῖες καὶ τὸ ἴδιο θαυμάσιες;.. Ἀς ἀρχίσω ἀπὸ μιὰ παραβολὴ ποῦ κάνει ὁ μεγάλος φιλόσοφος, γιὰ νὰ μᾶς δείξῃ μὲ τί μοιάζει ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ποῦ παρεξηγεῖ τὴν θέσι του εἰς τὸν κόσμον, τὴν κατάστασι του, γιατί «ἡ δὲν τὴν βλέπει, ἡ δὲν θέλει νὰ τὴν ἰδῇ, ἡ δὲν βλέπει διαφορετικῶς ἀπ' ὅτι πραγματικῶς εἶνε».

Ἀς ὑποθέσωμε, λέγει, ὅτι ἕνας ἄνθρωπος πηγαίνει στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμό, βλέπει ἕνα σταματισμένο βαγόνι καὶ μπαίνει μέσα, μὲ τὴν ιδέα ὅτι εἶνε σπῆτι του. Ὁ ἄρχισις βέβαια νὰ διορθώῃ τὰ πράγματά του, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ ζῇ ἀνέτως, συλλογίζομενος ὅτι θὰ περάσῃ ἐκεῖ - μέσα τὸ υπόλοιπον τῆς ζωῆς του. Ἀλλὰ θὰ παραξενευθῇ φυσικὰ καὶ θὰ θυμώσῃ, ὅταν τὸ τραῖνο θὰ ἐκκινήσῃ καὶ θὰ φθάσῃ στὸν ἄλλο σταθμό, ὅπου θὰ τὸν διατάξουν νὰ κατεῖθῃ μὲ ὅλα του τὰ πράγματα... Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος δὲν

μποροῦσε νὰ ἰδῇ καὶ νὰ γνωρίσῃ, ὅτι τὸ βαγόνι δὲν ἦταν σπῆτι του, ἀλλ' ἀπλῶς μέσον ταξιδιοῦ, καὶ ὅτι, γιὰ νὰ ταξιδεύτῃ κανεὶς, ὀρεῖται νὰ ἐκπληρώσῃ τῆς σχετικῆς διατάξεις, νὰ βγάλῃ εἰσιτήριο καὶ νὰ συμπεριρρωθῇ μὲ τοὺς κανονισμούς; Καὶ ὅμως εἰ περισσότεροι ἄνθρωποι αὐτὸ παθαίνουν. Ἐχουν ἐσφαλμένη ιδέα γιὰ τὸν κόσμον καὶ δὲν ἐννοοῦν καθόλου τὴν θέσι τοὺς ἐδῶ κάτω. Εἶνε δοῦλοι τοῦ Θεοῦ, καὶ νομίζουν ὅτι εἶνε κύριοι. Εἶνε θνητοὶ καὶ προσωρινοί, — 'ς αὐτὸν τὸν κόσμον, — καὶ κάνουν σὰ νὰ ἦσαν ἀθάνατοι, αἰώνιοι.

Ὁ λόγος ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, — παρατηρεῖ ὁ Τολστόϊ, — ὅλο τὸ Εὐαγγέλιο, ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ ἐννοήσῃ ὁ ἄνθρωπος τὴν θέσι του. Ἄν δὲν ἐννοήσῃ τὴν θέσι του, ὅτι καὶ ἂν κάμῃ, ὅσες προσπάθειες καὶ ἂν καταβάλῃ γιὰ νὰ δημιουργήσῃ τὴν εὐτυχία του, εὐτυχία δὲν θὰ πατήσῃ ποτέ, ὅπως τὸ παθαίνουν οἱ ἀνέητοι ἐκεῖνοι ἀμπελουργοὶ τῆς Παραβολῆς, ποῦ ἐνόμιζαν ὅτι τὸ ἀμπελίτον κυρίου τῶν ἦταν δικό τους καὶ δὲν ἤθελαν νὰ ἐκπληρώσουν τοὺς ὅρους τῆς μισθώσεως.

Ἀς ἰδοῦμε τώρα μὲ ποιὸς συλλογισμοὺς ὁ Τολστόϊ, χωρὶς ἄλλη σοφία, χωρὶς ὑπερφυσικὴ ἀποκάλυψι, ἀπλῶς σὰν ἕνας λογικὸς ἄνθρωπος, ἐσθασε νὰ καταλάβῃ τὴν θέσι του εἰς τὸν κόσμον καὶ νὰ βρῇ ἐν τῇ ζωῇ του σκοπὸν: «Ποῖος μ' ἐτοποθέτησε — ρωτᾷ — στὸν ἀλλόκοτον αὐτὸν κόσμον; — Δὲν τὸ ξέρω, — ἀπαντᾷ ὁ ἴδιος, — οὔτε μπορῶ νὰ τὸ ξέρω. Ἐξέρω μόνο θετικὰ, ὅτι αὐτὸς, ὁ Κάποιος, ὑπάρχει κι' ὅτι αὐτὸς μ' ἔχει βάλῃ 'ς αὐτὸν τὸν κόσμον. Τὸ ξέρω θετικὰ, γιατί δὲν θὰ μοῦ ἦταν δυνατό νὰ παρουσιασθῶ μόνος μου, ἀπλῶς καὶ ὡς ἐτυχε, στὸν κόσμον. Αὐτὸ ποτὲ δὲν τὸ θέλησα, οὔτε θὰ μπορούσα νὰ τὸ θελήσω, γιατί πρὶν νὰ ἐμφανισθῶ 'ς αὐτὸν τὸν κόσμον, φρονῶ ὅτι δὲν ὑπῆρχα, ἢ τοῦλάχιστο δὲν θυμοῦμαι νὰ ὑπῆρξα προτύτερα ποτέ...

«Μοῦ λέγουν, ὅτι πρό τινων ἐτῶν, ἐγεννήθηκα ἀπὸ τὴν μητέρα μου. Ἐκεῖνο ὅμως ποῦ ἐγεννήθηκα ἀπὸ τὴν μητέρα μου, εἶνε τὸ σῶμά μου, τὸ σῶμα αὐτὸ ποῦ γιὰ πολὺν καιρὸ δὲν ἐγνώριζε, καὶ οὔτε ἀκόμη γνωρίζει, τίποτα σχετικὸ μὲ τὴν ὑπαρξί του καὶ ποῦ γρήγορα, ἴσως καὶ αὐριο, θὰ ταφῇ στὴ γῇ καὶ θὰ ξαναγίνῃ χῶμα. Ἐκεῖνο ὅμως ποῦ ἐγὼ ἀναγνωρίζω ὡς Ἐγὼ μου, δὲν παρουσιάσθηκε συγχρόνως μὲ τὸ σῶμά μου, τὸ Ἐγὼ μου αὐτὸ δὲν ἄρχισε ἀπὸ τὴν κοιλία τῆς μητέρας μου, οὔτε ἄμα βγήκα ἀπ' αὐτή, οὔτε ὅταν ἔπαυσα νὰ βυζαίνω, οὔτε ὅταν ἄρχισα νὰ μιλῶ. Ἐξέρω ὅτι τὸ Ἐγὼ μου αὐτὸ ἐλάβε κάποτε ἀρχή, ἀλλὰ ξέρω συνάμα ὅτι ἂν ἔκασθεν ὑπῆρχε... Ἀδιάφορο ἂν δὲν μπορῶ νὰ θυμῶ τὴν προηγούμενη μου ζωὴ, ἀδιάφορο ἂν δὲν μπορῶ νὰ ποφανθῶ

περὶ τοῦ τὸ εἶμαί. Τοῦτο μόνο ξέρω, ὅτι Ἐγὼ καὶ τί σ' ὤμᾳ μου δὲν εἶνε τὸ ἴδιο πρᾶγμα.»

Αὐτὰ λοιπὸν εἶνε τὰ βέβαια, τὰ θετικὰ ἐξαγόμενα τῶν πρώτων συλλογισμῶν, ποῦ θὰ κάμῃ ὁ λογικὸς ἄνθρωπος, γιὰ νὰ ἐννοήσῃ τὴν θέσι του εἰς τὸν κόσμον καὶ τὸν σκοπὸ τῆς ζωῆς του: Α') ὅτι δὲν ἦλθε ἐδῶ μόνος του, ἀλλὰ Κάποιος τὸν ἐστείλε. Β') ὅτι ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα σῶμα φθαρτὸ καὶ ἀπὸ ἕνα Ἐγὼ φθαρτό, δηλαδή, τὴν ἀθάνατὴν του ψυχὴ. Καὶ τότε, μὲ τὴν ἴδια λογικὴ, ἐπάνω 'ς αὐτὴ τὴν ἀκλόνητὴν βάσι, θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ συλλογίζεται:

«Ἄν γιὰ μένα, γιὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ γιὰ τὸν κόσμον ὅλο, ἡ ζωὴ δὲν ἔχη καμμιὰ ἐννοια, εἶμαι ὅμως ὁ ποχρεώμενος νὰ κρατῶ κατὰ τι. Κάποια Δύναμις μὲ κρατεῖ 'ς αὐτὴ τὴν θέσι, ὅπου κατ' ἀνάγκην νὰ ἐργάζομαι, ὅχι γιὰ μένα ἢ γιὰ τὸν κόσμον, ἀλλὰ γιὰ ἕνα σκοπὸ, ποῦ ἐγὼ ἀδυνατῶ νὰ ἐννοήσω. Στὴν ἐπίγνωσι τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ ἀποβλέπει κάθε ἀληθινὴ Ὁρηκεία. Γιατί εἶνε ἡ ἐπίγνωσις, ἡ ἀναγνώρισις τῆς Δυνάμεως ἐκείνης ποῦ μ' ἐστειλε στὸν κόσμον καὶ ποῦ τῆς δίνουν τὸ ὄνομα ΘΕΟΣ. Κ' ἡ δική μου ζωὴ, αὐτὴ κατ' ἐαυτήν, εἶνε ἀκατανόητη ὅπως ὀλόκληρη ἡ ζωὴ τοῦ κόσμου. Ἐγὼ ὅμως ὑπάρχω καὶ χρεωστῶ νὰ ζῶ σύμφωνα μὲ τὴν θέλησι μιᾶς ἀνωτέρας Δυνάμεως. Ἄν ἡ ζωὴ μου εἶνε ἀκατανόητη γιὰ μένα, ἡ ζωὴ μου ὅμως, καθὼς κ' ἡ ζωὴ ὅλου τοῦ κόσμου, δὲν μπορεῖ, δὲν πρέπει νὰ εἶνε ἀκατανόητη γιὰ τὴν ἀνωτέρα ἐκείνη Δύναμι ποῦ μ' ἐστειλε 'δῶ, χωρὶς ἐγὼ νὰ ἐννοῶ τὴν προορισμὸν μου, καὶ ποῦ χειραγωγεῖ, διευθετεῖ τὴν ζωὴ αὐτή. Ἐτσι ὅλα διαφωτίζονται. Ὁ τελικὸς σκοπὸς τῆς ζωῆς μου καὶ τῆς ζωῆς τοῦ κόσμου εἶνε σκοτεινός, ἀπρόσιτος, ἀκατάληπτος γιὰ τὴν περὶωρισμένη μου ὑπαρξί. Ἐγὼ, κι' ὁ κόσμος ὅλος, εἶμαστε μόνο τὰ ὄργανα γιὰ τὴν ἐπιτυχία σκοπῶν ἀκατανόητων. Κ' ἡ ἐννοια τῆς ζωῆς μου ἔγκειται μόνο στὴν ἐκτέλεσι τοῦ ἀγνώστου ἐκείνου σκοποῦ, ποῦ γιὰ χάρι του ὑπάρχω, στὴν ἀναγνώρισι τῆς ἀνωτέρας Δυνάμεως καὶ ἐν τῇ ἐξυπηρέτησί της. Δηλαδή, ἐν τῇ ἀναγνώρισί τοῦ Θεοῦ καὶ ἐν τῇ ἐκτέλεσι τοῦ θελήματός του.»

Ἀλλὰ προχθὲς εἶπαμε ποῖο εἶνε αὐτὸ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ πῶς φανερώνεται στὸν ἄνθρωπον, ποῦ ἔχει μέσα του τὸ Ἀγαθόν: Εἶνε ἡ καθολικὴ Ἀγάπη. Θὰ σὰς παρακαλοῦσα νὰ ξαναδιαβάσετε τὴν προηγούμενη μου ἐπιστολή, τώρα ποῦ διαβάσατε αὐτά. Κι' ἴσως, καμμιὰν ἄλλῃ φορὰ, θὰ σὰς πῶ πῶς ἐννοεῖ τὴν Ἀγάπην ὁ Τολστόϊ καὶ πῶς θέλει νὰ τὴν ἐξασκούμε.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ

[Μυθιστόρημα υπό Α. FERGUSON]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Κ' ένα ωραίο γιότ, με όλα τα πανιά του ανοικτά, για να τραβή τη λίγη αύρα που φυσούσε, ήρχετο από το Νόρθπορτ κ' έμπαινε στο μεγάλο κανάλι, ανάμεσα στο νησί μας και στη στεριά.

Το πρωί εκείνο ήταν της Τετάρτης, δηλαδή της ημέρας που μπορεί και να γυρίζει ο πατέρας μου, όπως μάς είχε πη ο ίδιος. Είχαμε σηκωθεί πολύ νωρίς, νωρίτερα κι' από το συνηθισμένο. Έπρογευματίσαμε κ' έδοθησαν τον Φραντζέσκο να σιγυρίσει τακτικά όλο το σπίτι. Έπειτα βγήκαμε, για να κάμουμε την καθημερινή μας επιθεώρηση στο νησί. Τό έθεωρούσα έν' από τα κυριώτερα μου καθήκοντα, τώρα που έλειπε ο φύλακας και τον αντικαθιστούσα εγώ.

Είχαμε σχεδόν τελειώσει την περιόδειά μας, χωρίς να παντρώσουμε κα νένα ύποπτο. Είχα όμως πάντα την έλπίδα, για να μου δοθής ή ευκαιρία να διαπρέψω κ' εγώ, ότι θα παντούσαμε κα νένα κατεργάρη να κόβη ξύλα, για να τα πάρη κρυφά και να τα πουλήση, από το δάσος που ήμουν επιφορτισμένος να φυλάγω, ή να προξενή καμμία άλλη ζημία στο νησί μας. Έλεγα, ότι αν έπιαναν κανένα τέτοιο, ή Κυβέρνησις μπορούσε και να με παρασημοφορήσει...

Εγυρίζαμε πιά στο σπίτι, όταν ούρανός και ωκεανός βρέθηκαν σκεπασμένοι από μια πυκνή θαλασσία ομίχλη, που μάς σκέπασε και μάς και δεν μάς άφινε να βλέπουμε τίποτε μπροστά μας. Άλλά κάθε δένδρο, κάθε θάμνος, κάθε πέτρα του νησιού μας μου ήταν γνώριμα και μπερδεύαμε, αν και στα τυφλά, να γυρίσουμε χωρίς δυσκολία.

***

Υποπτοι ταξειδιώτες

Καθήσαμε στη βεράντα να ξεκουρασθούμε, όταν, σε λίγο, ένας κρότος, πνιγμένος σχεδόν μέσ' στον πυκνό πέλο της ομίχλης, έφθασε στ' αυτιά μας: ήταν κρότος κουπιών, που κτυπούσαν το νερό με δύναμι και γρηγοράδα.

— Άκου! μου λέγει ο Φραντζέσκος βάρκα είναι!

— Από που νάρχεται; ρώτησα εγώ. Ά, ξέρω! Θα είναι καμμία βάρκα του γιότ, που είδαμε πρό λίγου νάρχεται από το Νόρθπορτ.

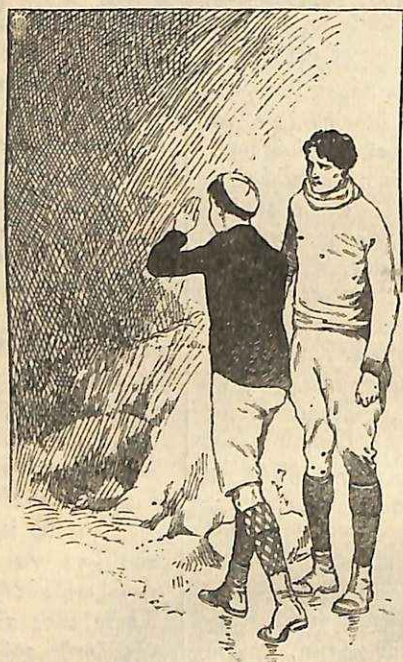
— Και πώς θα μπορούσε νάράξει, με τέτοια ομίχλη; είπε ο Φραντζέσκος μ' ανησυχία.

Το καλό αυτό παιδί ήταν πάντα πρόθυμος να μαντεύη και να συμμερίζεται της στενοχώριες των άλλων...

Βγήκα από τη βεράντα, ο Φραντζέσκος μ' ακολουθούσε κ' ετρέξαμε ως την κορφή του άποτομου μονοπατιού, που κατηφόριζε, από ύψος εκατό ποδιών, ως κάτω στη θάλασσα, στο βάθος του μικρού όρμου. Σταθήκαμ' εκεί και με την όζεια παιδική μου φωνή, έφώναξα δυο-τρεις φορές:

— Έ! από τη βάρκα!..

Άλλά, περίεργο πράγμα, δεν έλαβα

«— Άφίστε τους βράχους άριστερᾶ!..» (Σελ. 72, στ. 6'.)

καμμία απάντησι, μολοντί οι κωπηλάτες θα μάκουσαν βέβαια! Άκροάσθηκα, για να καταλάβω από τον κρότο των κουπιών, προς ποιο μέρος διευθύνετο ή βάρκα εκείνη. Και ανατρίχασα' αν έξακολουθούσε έτσι, θα έπερτε στης ξέρες και θα έγίνετο κομμάτια.

— Άρίστε τους βράχους άριστερᾶ, έφώναξα μ' όλη τη δύναμι των πνευμόνων μου' άρίστε τους βράχους άριστερᾶ, τραβήξτε δεξιά κ' έλᾶτε ίσα κατά τη φωνή μου! Οι κωπηλάτες τᾶκουσαν κ' εκατάλαβαν, γιατί ο κρότος των κουπιών μάς έδειξε ότι άλλαξαν άμέσως δρόμο και τώρα τραβούσαν ίσια 'ς έμας. Άλλά και πάλι καμμία φωνή, καμμία λέξι, κανέναν ήχο από ανθρώπινο στόμα δεν έσχισε την ομίχλη για να μάς αποκριθής!

Ο Φραντζέσκος κ' εγώ έκνιτταζόμεθα έκπληκτοι και στενοχωρημένοι, χωρίς να ξέρουμε καλά-καλά γιατί, όταν ένας νέος κρότος έφθασε στ' αυτιά μας: κάποιος από τους κωπηλάτες; θᾶπες ανᾶσκελα, παρασύρων το κουπί του και τον σκαλμό.

Ο Φραντζέσκος αναπήδησε νευρικά:

— Ά, γκουάρντα λᾶ γκάμπα! (*) έφώναξε με την ήχηρή φωνή του, μεταχειριζόμενος έξ' ένστικτου τη μητρική του γλώσσα.

Αυτή τη φορά, έλάβαμε κάποια ά-

(*) Ιταλ. φράσις. Σᾶ να έλεγε: «νά τα μας!» ή «μπρέ τον άσκαμῆ!»

πάντησι: ένα γέλιο, ένας καγχασμός τραχός και γοργός, έσχισε την ομίχλη. Αυτό το γέλιο μ' έκαμε νάνατριχιάσω. Δεν ξέρω γιατί, μα δεν θα ήθελα να ιδω τον άνθρωπο που γέλασε έτσι... Καθόλου ευχάριστη δεν θα μου ήταν ή γνωριμία του...

Με μεγαλύτερη όλοένα στενοχώρια στεκόμαστε και ακούγαμε. Η βάρκα έφθασε και τα χαλίκια της άκρογιαλιάς έσπρώχθηκαν με κρότο στο μέρος όπου άράζε. Ακούσαμε τους έπιβάτες της που βγήκαν έξω και την τράβηξαν στην άμμουδιά, —πράγμα που μάς έφάνη έλωςδιδούλου περιττό. Έπειτα τους ακούσαμε να τραβούν έξω και δεύτερη βάρκα.

— Μ' αυτή θα είναι ή βάρκα μας! έφώναξα κατάπληκτος. Γιατί το κάνουν αυτό; Με ποιο δικαίωμα έγγιζουν ξένη βάρκα;

(Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Δ'. — ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

[Διάλεξις του κ. Σπ. Π. Λάμπρου]

Ο Άθανάσιος Χριστόπουλος, ο έπαινος αείας «Ανακρέων», έγεννήθη εις την Καστορίαν της Μακεδονίας τῷ 1772 και άπέθανεν εις το Βουκουρέστι τῷ 1847. Έσπούδασε φιλολογίαν, ιατρικήν και νομικά, διεκρίθη δέ όχι μόνον ως ποιητής, αλλά και ως πολιτικός συγγραφέυς, ως νομοθέτης, — ή νομοθεσία της Μολδαβίας, όπου υπηρέτησεν ως δικαστής, μέγας λογοθέτης και σύμβουλος υπό τον ήγεμόνα Καρράτζι, είναι έργον του, — ως μεταφραστής, ως αρχαιολόγος, ακόμη και ως μουσικός! Έκαλλιέργησεν την δημοτικήν γλώσσαν και έγραψε χαριέστατα λυρικά ποιήματα, ευρωπαϊκά, έρωτικά και βυζαντινά. Τ' αριστουργήματά του δεν είναι βέβαια κατάλληλα δια την Διάπλαιν. Και αυτό ακόμη που ξελέξαμεν, δια να σᾶς δώση μίαν ιδέαν της Χριστοπούλειου τεχνουργίας, δεν πρέπει να το πάρετε τοις μετρητοίς. Ο ποιητής παίζει, άστει-εύεται, έκθέτων ένα πρόγραμμα ζωής διασκεδάσεων, άμερίμνου, το όποτον όμως δεν ήτο διόλου το πρόγραμμα της ζωής του, της σεμνοτάτης απεναντίας και φιλοπόνου.

Θέλησις

Πλούτον δεν θέλω,
Δόξαν δεν θέλω,
Οὐτ' έξουσίαν
Ποτέ καμμίαν.
Δεν θέλω γνώσιν
Οὐτε κᾶν τόσην
Ὅσ' εἶν' τοῦ φύλλου
Κι' δὲ τοῦ ξύλλου.
Τούτες ἡ κρύες
Ἡ φαντασίαις
Ὅσο ευφραίνουσι
Τόσο πικραίνουσι,
Θέλω εἰρήνην,
Ψυχῆς γαλήνην,
Χοροὺς Ἐρωτῶν,
Τρελλὰς καὶ κρότον
Θέλω τραγούδια,
Κήπους, λουλούδια
Καὶ χωρτάδες
Στῆς προσιναδες.
Τούτα λατρεύω,
Τούτα ζηλεύω,
Κ' εἰς τοῦτ' ἀπάνω
Θέλω νάποθάνω.

ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΡΟΛΟΓΙ

[ΔΙΗΓΗΜΑ]

Τὰ πρώτα ρολόγια της τσέπης, που έφευρέθηκαν στη Νυρεμβέργη από τον Πέτρο Χέλε, κατά τὸ 1500, είχαν σχήμα ωσειδές και γι' αυτό τὰ έλεγαν «αὐγά της Νυρεμβέργης». Άλλά ήταν πολὺ χοντρά, και βαριά, δυσκολομεταχείριστα. Στὰ τέλη τοῦ ΙΗ' αἰῶνος, ο ὠρολογοποιοὺς Λεπὶν προσπαθοῦσε ἀκόμη νὰ βρῇ τρόπο, γιὰ νὰ ἐλαττωθῇ ὁ ὄγκος καὶ τὸ βάρος τῶν «αὐγῶν», —ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωνε.

Στὸ ἐργαστήρι τοῦ, μαζί μὲ πολλοὺς ἄλλους τεχνίτες, εἰργάζετο κ' ἕνας νέος, φοβερά ἀδίκημένος ἀπὸ τὴν φύσιν, ἀσχημώτατος. Ἡ ράχι τοῦ ἦταν καμπούρικη, τὸ κεφάλι τοῦ χωμένο μέσα στοὺς ὤμους καὶ τὰ μέλη τοῦ ἰσχνὰ σὰν ἀτροφικά. Οἱ σύντροφοί τοῦ στὸ ἐργαστήρι τὸν περιγελοῦσαν σκληρὰ κ' ἐπειδὴ τὰ σκώμματα τοὺς τὸν ἐπείραζαν, ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος δὲν μιλοῦσε σχεδὸν σὲ κανένα.

Ἦταν πάντα βυθισμένος στὴς σκέψεις τοῦ, συγκεντρωμένος σὸν ἑαυτοῦ τοῦ. Γι' αὐτὸ οἱ ἄλλοι τὸν ἐβγαλαν Σιγαλὸ καὶ μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα ἦταν γνωστὸς στὸ ἐργαστήρι καὶ στὴ συνοικία. Ὁ Λεπὶν ὅμως εἶχε καταλάβῃ τὴν ἔκτακτη εὐφυΐα τοῦ νέου ἐκείνου, ποὺ τὴν μαρτυροῦσε τὸ μέτωπό τοῦ, ψηλὸ καὶ πλατὺ, καὶ τυχνὰ, ὅταν ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ λείψῃ ἀπὸ τὸ κατάστημα, τὸν Σιγαλὸ ἐβαζε στὴ θέσιν τοῦ, νὰ δέχεται τοὺς πελάτες.

***

Ένα θερμὸ ἀπόγευμα τοῦ Ἰουνίου, ὁ Λεπὶν εἶχε βγῆ πάλι ἔξω γιὰ δουλειές τοῦ καὶ ὁ Σιγαλὸς, κατὰ τὸ συνηθισμένο, τὸν ἀντικαθιστοῦσε. Καθισμένος μπροστὰ 'ς ἕνα τραπέζακι, στὸ μαγαζί τοῦ ὠρολογοποιείου, ὁ ἐργάτης παρατηροῦσε μὲ τὸν φακὸ τὰ διάφορα κομμάτια ἑνὸς ρολοιοῦ, ὅταν μιὰ χαριτωμένη κόρη ὡς δεκαοκτὼ χρόνων, σπριζομένη στὸ μπράτσο ἑνὸς ἡλικιωμένου κυρίου, ποὺ ἐφαίνετο πατέρας της, μπῆκε στὸ μαγαζί. Ἡ φυσιογνωμία της κόρης ἦταν γλυκεῖα καὶ γελαστή. Ὁ καίμενος ὁ Σιγαλὸς μόλις ἐτόλμησε νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια τοῦ ἐπάνω ὄλοι. Συνεισμιμένος νὰ τὸν κυττάζουν ὅλοι περιγελαστικά, περιφρονητικά, ἔστενοχωρεῖτο πᾶντα μπροστὰ στοὺς πελάτες, ποὺ δὲν ἐμάντευαν βέβαια ὅτι μιὰ τρυφερὴ κ' εὐαίσθητη καρδιὰ ἐπαλλε μέσα ἐτὸν δὺςμορφο ἐκεῖνο ὄψακα.

Ὁ πατέρας της κόρης ἐζήτησε νὰ

ιδῇ διάφορα εἶδη ρολογιῶν κι' ὁ τεχνίτης ἐσπευσε νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ. Ἀλλὰ ὁ κύριος ἦταν φοβερά δὺςκόλος. Τὸ ἕνα ρολόγι δὲν τοῦ ἄρεσε, γιὰτὶ ἐφαίνετο πολὺ ἑ μηχανισμὸς καὶ ἄλλο, γιὰτὶ δὲν ἦταν ἀρκετὰ στολισμένο. Καὶ ὁ καίμενος ὁ Σιγαλὸς ἐτσακίζετο, ἐκοπιάζε πολὺ, νὰ τοῦ βγάλῃ ὁλοένα ρολόγια καὶ νὰ τὰ βάλῃ πάλι στὴ θέσιν τοῦς. Ἀπὸ τὴν κούρσι αὐτῇ, ὑπερβολικῇ γιὰ τὴν ἀδυναμία τοῦ, τὸ πρόσωπο τοῦ νέου ὠχρίασε κ' ἐφάνηκε ἀκόμη ἀσθενικώτερος ἀρ' ὅ,τι ἦταν. Ἡ κόρη, ποὺ τὸν ἐκύτταζε ἀπὸ λίγες στιγμές, ἐφώναξε ἄξαφνα μὲ τὸν ἀληθινὴς καλωσύνης, ἐνῶ ἕνα ἀγγελικὸ χαμόγελο ἐφώτισε τὴ γλυκεῖα της μορφή:

— Βλέπω, κύριε, ὅτι σᾶς παρακουράσαμε. Συγγνώμην... Σᾶς παρακαλῶ πολὺ, ξεκουρασθῆτε λίγο... Ὁ πατέρας μου κ' ἐγὼ δὲν διαζόμεθα τόσο... Μποροῦμε νὰ περιμένωμε. Ἐ, μπαμπά: Ὁ κύριος ἐνευσεν ἐπιδοκιμαστικά.

«Μιὰ χαριτωμένη κόρη μπῆκε στὸ μαγαζί.» (Σελ. 73, στ. α'.)

Δὲν ἦταν κακὸς. Ἀλλὰ βυθισμένος στὴν ἐξέτασι τῶν ρολογιῶν, τώρα μόλις, μὲ τὴν παρατήρησιν της κόρης τοῦ, ἐννοοῦσε κι' αὐτὸς, ὁ πλοῦσιος, ὁ ἀργός, πόσο εἶχε καταχρασθῇ τὸν πτωχὸ ἐκεῖνο νέο, ποὺ ἐγίνετο «τέσσαρα κομμάτια» γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν πελάτη τοῦ προϊσταμένου του...

— Ξεκουρασθῆτε! τοῦ εἶπε μ' εὐγένεια.

Ὁ Σιγαλὸς ἐψιθύρισε ἕνα εὐχαριστῶ. Τὰ χλωμά τοῦ χεῖλι μόλις μπόρεσαν νὰ προφέρουν τὴ λέξι. Τόσο ἦταν συγκινημένος μ' αὐτὸ ποὺ πρώτη φορά τοῦ συνέβαινε: Ἡ κόρη ἐκείνη, ἀντὶ νὰ τὸν περιφρονήσῃ, ἀντὶ νὰ τὸν περιγελάσῃ, σὰν τοὺς ἄλλους, τὸν ἐσυλλογίζετο, τὸν ἐπρόσεχε, τὸν ἐλογαρίαζε σὰν ἄνθρωπο, τὸν συμπονοῦσε... Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ αἰσθάνθηκε μέσα τοῦ ἕνα τόσο βαθὺ αἰσθημα εὐγνωμοσύνης, ὥστ' εὐχῆθηκε νὰ τοῦ δοθῇ περίστασις γρηγορᾶ, γιὰ νὰ τὸ δείξῃ, νὰ κάμῃ κάτι τι γι' ἀγάπη τοῦ καὶ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ. Γι' αὐτὸ, ὅταν ἡ κόρη, μὲ τὸ ἴδιο καταδεκτικὸ καὶ καλόθελο ὄψος, τὸν ρώτησε:

— Πότε λοιπόν, κύριε, θὰ κατορθώσετε νὰ μάς κατασκευάσετε ρολόγια μικρότερα ἀπ' αὐτὰ τ' αὐγά, ὥστε νὰ μπο-

ροῦμε νὰ τὰ φοροῦμε σὰν κοσμήματα; Τῆς ἀποκρίθηκε σχεδὸν χωρὶς νὰ θέλῃ:

— Πολὺ γρηγορᾶ, δεσποινίς, σὲ λίγες ἡμέρες!

— Ἀλήθεια; ἐφώναξε ὁ πατέρας. Ἐνόμизα ὅτι ὁ κύριος Λεπὶν, ποὺ ἐδοκίμασε πολλὰς φορές νὰ δημιουργήσῃ ἕνα καινούργιο μοντέλο, παραιτήσε ἐπὶ τέλους τὴν ἐφεύρεσιν. Ὡ, ἀν κατορθῶνε νὰ κατασκευάσῃ ἕνα ρολόγι τόσο μικρὸ, ποὺ νάρεσθῃ τῆς κόρης μου, θὰ τὸ ἀγοράζω ὅσο - ὅσο!

— Σᾶς βεβαιῶ, κύριε, ὅτι σὲ ὀκτὼ ἡμέρες θὰ εἶνε ἑτοιμοί, γιὰ νὰ τὰ προσφέρετε ἐπὶ δεσποινίδα.

— Τότε τὸ ἀγκαζάρομε! Ἀλήθεια, μπαμπά;

— Βεβαίότατα! Τὸ προαγοράζω γιὰ σένα, ἀγαπητῇ μου Λουίζα!

Καὶ ὁ πλοῦσιος πελάτης, στραφεὶς πρὸς τὸν τεχνίτη, ἐπρόσθεσε:

— Σὲ ὀκτὼ ἡμέρες, θὰ ἔλθουμε χωρὶς ἄλλο νὰ ἰδοῦμε τὸ καινούργιο ρολόγι τοῦ κ. Λεπὶν. Ἄ, θὰ κάμῃ μεγάλη ἐντύπωσι, σᾶς τὸ προλέω. Ἀπὸ τὸσον καιρὸ, οἱ ἄνθρωποι εὐχονταὶ νὰποκτήσουν ρολόγια πιδ μικρά, πιδ εὐμεταχείριστα, ἀπ' αὐτὰ τὰ ὀγκώδη, τὰ πελώρια, ποὺ τοὺς

δίνετε ὡς τώρα!

Κι' αὐτοῦ ἔδωσε τὴ διεύθυνσί τοῦ, γιὰ νὰ τοῦ στείλουν στὸ σπίτι τὰ ρολόγια ποὺ εἶχε διαλέξῃ, ὁ κύριος ἐσηκώθη κ' ἔδωσε τὸ μπράτσο τοῦ στὴν κόρη τοῦ, γιὰ νὰ σύγουν.

— Καὶ πάλι μᾶς συγχωρεῖτε, εἶπε αὐτῇ, γιὰ τὴν ἐνόχλησιν ποὺ σᾶς δώσαμε!

— Ναι, μᾶς συγχωρῆτε πολὺ! ἐπρόσθεσε κι' ὁ πατέρας.

Ἡ κόρη τοῦ τὸν εἶχε κάμῃ νὰ προσέξῃ καλλίτερα τὸν ἀσχημὸ ἐκεῖνο νέο, ποὺ τὰ ζωρὰ καὶ σφαιρινὰ μάτια τοῦ ἐφάνερωσαν, 'ς ὅποιον τὰ ἐκύτταζε καλά, ὅτι δὲν ἦταν ἄνθρωπος κοινός...

Μόλις οἱ δυὸ πελάτες βγήκαν ἀπὸ τὸ μαγαζί, ὁ Σιγαλὸς ἐκάθησε πάλι στὴ θέσιν τοῦ, μπροστὰ στὸ τραπέζακι, ἐπίασε τὸ κεφάλι τοῦ μὲ τὰ δυὸ τοῦ χεῖρια κ' ἐβυθίσθηκε σὲ συλλογισμό.

Ναι, θὰ εὕρισκε τὸν τρόπο, γιὰ νὰποκτήσῃ ἡ κόρη ἐκείνη τὸ ρολόγια ποὺ ἐπιθυμοῦσε. Ἦθελε τόσο πολὺ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ! Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι ὁ κ. Λεπὶν, ἀπελπισμένος, εἶχε παραιτήσῃ μιὰ τελειοποίησιν, ποὺ τὴν μελετοῦσε ἀπὸ καιρὸ.

(Έπεται τὸ τέλος)

KIMΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

*Ιδε τον 'Ο-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-
τού, Κεφ. Β.

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ (*)

Το ρόδο που μαράθηκε,
στά χέρια μου το πήρα
και τραγουδάει τοίχων
για την κακή του μοίρα.
Τα πέταλά του έφιλησα
μ' αγάπη ένα προς ένα
κι' όλα μαζί τα πέταξα
στον άνεμο—ώιμένα!
"Αχ, τέτοιος τάφος έπεσε
για τα ροδοφύλλα μου;
Κοίμα στα τραγουδάκια μου
και κρύμα στα φίλια μου..."

Η νύχτα απλώνεται σιγά
κι' ανάλαφρα στην πόλη...
"Ωρα που ό πόνος καθενός
ζητάει άραξοβολή!
Κάποια γρικιούνται βήματα
στη βραδυή ήσυχία...
Διαβάτης περπατάει σκυφτός
σάν ν' ακολουθάη κηδεία!..."

Είν' η ψυχή μου μιά φωλιά
πλεγμένη από λουλούδια
που μέσα της όλο γυρνάν
αφτέρωτα τραγούδια...
Πουλιά μικρά κι' αδύνατα
κι' άμαθα να πετάνε.
Που μόλις βγάλουνε φτερά
μου φεύγουνε και πάνε...

Τότε για ναύρω τη χαρά,
μερόνυχτα ζητούσα.
Που νάξερα πως την χαρά
στά χέρια μου κράτουσα!
Κι' ύστερα πιά σάν μουφρυγε
και πέταξε μακριά μου,
"Αχ, τότε μόνο" πόνεσε,
σι' αληθινά η καρδιά μου!..."

*Ελληνικόν 'Ιδεώδες

ΔΥΟ ΗΡΩΕΣ

[Γύρω από ένα «Ψυχολό»]

"Ελεγα πέρου σέ μιά σκέψη μου, που
είχε γίνει άφορη κάποιος συζητήσεως,
ότι εκείνος που για την Πατρίδα θυσιάζει
την τιμή του, είναι πολύ περισσότερο ή-
ρωας από εκείνον που θυσιάζει την ζωή
του." Ο παραλληλισμός, που με λίγα λό-
για κάνω σήμερα, παρουσιάζει καλλίτερα
το ζήτημα στην κρίσι των φίλων μας.

Ο Α. ήταν ένα παλληκάρι γεμάτο από
πατριωτισμό και άφοσίωσι στο Βασι-
λέα του.

Στην πρώτη φωνή της Πατρίδος που
εκινούνε, έτρεχε να χύση γ' αυτήν το
αίμα του. Η Πατρίς έδέχθηκε τη θυσία
του. Και ό τιμημένος στρατιώτης, αφού
επολέμησε σάν λιοντάρι, έπεσε ευγενικό
με μιά σφαίρα στο μέτωπο, που του χά-
ρισε τον ήρωϊκότερο θάνατο που θα μπο-
ρούσε να εύχθη.

Η μνήμη του δεν θα πεθάνη ποτέ. Και

(*) Συνέχεια από το 33ον φύλλον της Διαπλά-
σεως του 1915.

όταν οι συγγενείς του, οι φίλοι του, οι
γνώριμοί του, θα θυμούνται το έργο
τέλος του, δεν θα λυπούνται, δεν θα μοι-
ρολογούν, παρά θ' ήνε με περηφάνεια:
"Ήταν ήρωας".

Ο Β. έλάτρευε κι' αυτός την Πατρίδα
του περισσότερο από κάθε τι άλλο σ' αυ-
τόν τον κόσμο. Και όταν ό έχθρος τον έ-
πιασε αιχμάλωτο, έκλειψε σάν μικρό παιδί
δαγκλώντας με λύσσα τα χέρια του, γιατί
δεν θα μπορούσε πιά να της φανή χρήσιμος.

Σάν αξιοματικός που ήταν, δεν είχε
παρά μιά έλαφρά επιτήρησι. Ήταν όμως
δεσμευμένος με το λόγο της τιμής του,
πώς δεν θα προσπαθούσε να δρατετυγή.
Μιά μέρα, ποιά ξέρει πως, ήλθε σ'
αυτιά του μιά τρομερή άπόφραξις του έ-
χθρου. Ολόκληρη ή μεραρχία του θα έ-
περτε σέ παγίδα και θα κατεστρέφετο,
και κοντά σ' αυτή θάσβυνε ήσως και
κάθε έλπίς για την τελική νίκη. Ο Β. δεν
έδίστασε. Σέ μιά στιγμή που κανείς δεν
τον έπρόσεχε, έγλύστρησε μέσα από τις
έχθρικες γραμμές, και σέ λίγες ώρες ήταν
πίσω στο στρατόπεδο του. "Ετρεξε άμέ-
σως στον στρατηγό του, και του απέκλυσε
το σχέδιο του έχθρου. Η Πατρίς είχε
σωθή. "Όταν όμως, στην έρώτησι των
συναδέλφων του πως είχε κατορθώσει να
ξεφύγη, όμολόγησε ότι παρέβη το στρα-
τιωτικό λόγο της τιμής του, τούς είδε να
σνοφορουνται, να σωπαίνουν και να
φεύγουν σιγά-σιγά από κοντά του.

Ο Β. το έπερίμενε αυτό. Ήξευρε πως
ή ζωή του, το μέλλον του, ή υπόληψίς
του, ήταν πιά κατεστραμμένα. Ήξευρε
πως και μετά θάνατον ακόμα, ή μνήμη του
θα ήταν άτιμασμένη. Και όμως για την
Πατρίδα δεν έδίστασε να θυσιάση ό,τι πο-
λυτιμότερο και ιερωτάτερο έχομε σ' αυτόν
τον κόσμο : την τιμή, που ήνε αθάνατη,
και όχι πρόσκαιρη και περαστική σάν
τη ζωή.

Ποιός από τούς δύο εφάνηκε περισσό-
τερο ήρωας;
Βασίλειος ό Βουλγαροκτόνος

ΑΠΟ ΤΗΣ "ΛΕΥΚΕΣ ΝΥΚΤΕΣ,"

Περνά ό χρόνος άπαστα,
"Όλα μπροστά του σκύβουν,
Κι' άσπλαχνιό πέπλο σκοτεινοί
Στά μάτια μας τά κρύβουν.
Μά μένουνε άναλλοίωτα
Μέσ' στής καρδιάς μίαν άκρη,
Σ' ένα χαράς φτερούγισμα,
Σ' ένα θολό μας δάκρυ!"

WATERLOO

Σέ μύρη νύχτα έδωσε
Τό αίματομένο άστέρι
Στου σκοταδιού εκρύφτηκε
Τά γιγαντιαία τόξα.
Βραχνή λαλιά άπλώθηκε
Σάν μουγκριτό 'στ' άγέρι:
"Έφυγε ή Νίκη ή φτερωτή,
Μά έμεινε ή Δόξα!"

*Αλκης

ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΜΕ ΤΗ ΦΑΝΤΑΣΙΑ

Σήμερα κάνω παρέα μ' ένα κερί.
Είνε ένας σύντροφος ζωντανός' άνάβει,
σβύνει, γέρνει από 'δώ, γέρνει από 'κει,
σέ κάνει να τό προσέχεις, ήσως και να
του μιλάς...

Είνε ένας ολόκληρος κόσμος, ένας κό-
σμος έξαιρετικά όμορφος.
Νά! χύνεται έξω, τρέχει κάτω, κάνει
μιά κολώνα με ρυθμό δικό της μά γιαυτό
όχι λιγότερο καλλιτεχνική.

Φούσκες, υψώματα, λάκκοι, άμέσως έγι-
ναν γύρω, λευκά και παράξενα σάν τά
παλάτια του παραμυθιού, και τά βασιλο-
πούλα κι' ό βασιλοπούλες ζούνε, ευτυ-
χάστε, πεθαίνουνε 'κει μέσα, όμορφοι
πύνα κι' εύγενικοί.

Μά τό πανώριο παλάτι, όμοιο μ' ένα
ναό Γοτθικής τέχνης, κρεμίζεται σιγά-σιγά.
"Απ' τις κολώνες, απ' τά κάστρα, από
τις όμορφιές του δεν έμεινε τίποτα.

Πειράζει όμως;
Μήπως δεν γίνεται τό ίδιο με τις πε-
ρισσότερες όμορφες σκέψεις;

Τρισεύγενη

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Μιά φορά, ένας νέος καθηγητής των
Γαλλικών, διά πρώτην φοράν εισελθών
εις την τάξιν, ήρώτησε, ως συνήθως, ποιοί
ήσαν άπόντες. Τότε, ό πρώτος επιτετρα-
μένος δι' αυτούς, άπήντησε διά της λέ-
ξεως «πλήρης», έννοών ότι και όί δέκα
μαθητάι, τούς όποιους είχαν υπό την έπι-
τήρησιν του, δηλαδή ή δεκαρχία του, όσως
λέγαμε, ήσαν όλοι παρόντες. Ο καθηγη-
τής όμως, παρεξηγήσας τό πράγμα, έπα-
χνε - έπαχνε τον κατάλογον για να βοή...
Τί νομίζετε;... τον άπόντα Πλήρη!
Φαντάζεσθε τά γέλια μας, όταν μās ά-
πήντησε, ότι «Πλήρης» δεν υπάρχει που-
θενά, καθώς και τά δικά του, όταν ένό-
ησε την παρεξήγησιν που έγεινε.

Θαλασσοπούλι του Στόλου

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο μπαμπάς :—Μά είσαι βέβαιος, Τοτό, πώς
έχασες την πέννα σου στο δρόμο;
Ο Τοτός :—Βεβαίωτατο! Την είδα με τά
μάτια μου που έπερε...

*Εστάλη από τό Θαλασσοπούλι

Στό Σχολείο :

—Τί πνεύμα έχει ή άλώπηξ;
—Πολύ πονηρό, κύριε καθηγητά!

*Εστάλη από τό Τραγουδι της Λευτεριάς

—Κολύμπησε ποτέ στη ζωή σου, Άνδρέα;
—Μιά φορά μόνο...μά ήμουν πολύ μικρός.
—Πού; στο Φίληρο;
—Όχι δά, στην κολυμπήθρα!

*Εστάλη από τό Θαλασσοπούλον των Κυκλάδων

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ίδε 'Οδηγού, Κεφ. ΙΒ'.]

α.) Παίγνιον

*Εστάλη υπό της Σανθής Έλληνοπούλας

ΣΙΣ	Α	ΡΑΙ
ΕΜ	ΠΡΟΣ	ΧΑ
ΔΗΝ	Ω	ΤΡΟ

Νά συναρμολογηθούν αί συλλαβαί αι-
ται, ώστε ναποτελέσουν τρία γυμναστικά
παράγέλματα.

β.) Μαγική Εικών άνευ Εικόνας

*Εστάλη υπό του Νικητού της Αύριον

Η κυρία :—Είσαι άνυπόφορη πιά, τό κα-
τάλαβες; Χθές έσπασες τό βάξο, σήμερα
άλλι σπάσεις τό...

Η ύπηρετρία :—Ποιό, κυρία;

Η κυρία :—Σου τόπα!

γ.) Διά τούς Γαλλομαθεύς

Triangle

*Εστάλη υπό της Σανθής Παιγνητοπούλας

*** = Λορίον.
*** = Σπάνιος.
*** = Έποχή.
** = Σέ.
* = Ε.

Νά μεταφρασθούν γαλλιστί αί άνω λέ-
ξεις διά να σχηματισθή τό Τρίγωνον, εις
τό όποιον θαναγινώσκωνται όριζοντίως
και καθέτως τά ίδια.

Δήλωσις : Αί λύσεις—όσωνδήποτε ζητημά-
των του αυτού φυλλαδίου, —συνοδεύονται άπαι-
τήτως υπό ενός μόνον δεκαλέπτου καθαρού γραμ-
ματοσήμου.

Λύσεις του Τον φύλλου

α.) 'Εάν άνατρεψώμεν την εικόνα, θα
ϊδωμεν τον πολυτάραχον άνθρωπον, ό ό-
ποιος ζυγίζει 110 οκάδες, όπως μās πλη-
ροφορεί ό επί του μετώπου του αριθμός,
—β.) Κόνικλος, σκίουρος, κάστωρ, λα-
γώς.—γ.) 'Ετη πολλά!—δ.) Pas à pas,
on va bien loin.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

*Αθήναι, 38, όδός Εϋερπίδου
την 24ην Ιανουαρίου 1917.

ΑΛΛΟ νά έχη κανείς τάς ιδέας του, Παγκό-
σμιον Όνειρον, και άλλο νά θέλη να κάμη όρ-
γανόν του το περικοδικόν, εις τό όποιον ήνε συν-
δρομητής. Βεβαίωτατα, κάθε συνδρομητής μου
μπορεί να «διατηρή» τάς ιδέας του, και να μου
τάς γράφη. Είμφορεί ακόμη και τά κομμάτια
που μου στέλλει διά την Σ. Σ. Σ. να ήνε έμ-
πνευσμένα από αυτός. 'Αλλά κ' εγώ πάλιν θα
κυττάζω, όχι μόνον άν ήνε ώραία αυτά τά κομμά-
τια, αλλά και άν συμφέρη εις την όλόκλη-
των συνδρομητών να δημοσιευθούν. Ένα παρ-
δείγμα : Φίλος, μέ σοσιαλιστικάς ιδέας, μου
έστειλε ένα κομμάτι, ένα διάλογον. Είς αυτόν πα-
ριστάνει ένα φτωχό παιδί, που έδέχθη ναντιγρά-
φη κάτι ενός παιδισού πλουσίου, για πέντε δραχ-
μές. Φυσικά, ενώ τό πλουσιόπαιδο διασκεδάζει,
τό φτωχό παιδί, κλεισμένο στο σπίτι του, γρά-
φει. Πηγαίνει ένας φίλος του να τον πάρη πε-
ρίπατο, τον άναγκάζει, του όμιλεί και του
παριστάνει έτσι τά πράγματα, ώστε τον
κάνει ναπέπιση, να ξεγεράθ και να φω-
νάξη με κλάματα : «Είμαι πουλημένος!»—

Ε, τό κομμάτι αυτό ήνε ώραίο, έννοώ καλο-

γραμμένο, αλλά βλαβερό. 'Αν τό έδημοσίευα,
όλα τά φτωχά παιδιά, που ήνε ύποχρεωμένα να
εργάζωνται, θα έφαντάζοντο ότι ήνε «πουλημέ-
να» στους πλουσίους. Και ή όά έπαναστατούσαν,
όχι φανερών την έργασία, ή όά την εξακολουθούσαν
χωρίς καρδιά, που και τό ένα και τό άλλο όά τά
έκαμνε δυστυχή. Γιατί τί μπορεί να κάμη ένα
φτωχό παιδί, όταν του χρειάζονται άπόλυτως
πέντε δραχμές; Νά κλέψη; να ληστεύση; 'Όχι
βέβαια! Θα έργασθ, θυσιάζον έστω και τον πε-
ρίπατό του. Τί τό ώρελει να βάλη τέτοιους μα-
ρες; Ιδέες και να θεωρή την έργασία δουλεία,
σκληρά;... Βέβαια, καλό όά ήταν να μην ύ-
πάρχαν πτωχοί και πλούσιοι. 'Αλλ' άφού έτσι
ήνε ό κόσμος, τί να κάμωμε; 'Ο καλλίτερος
τρόπος, για ναλλάξη, δεν ήνε τό ναφαιρέσωμε τό
θάρρος από τούς εργαζομένους; και να τούς ρί-
ψωμε στην άπειρία.

Όχι, Άσθη της Νίκης, ή Συλλογή των
Πνευματικών Άσκήσεων δεν πρέπει να περιέχη
περισσότεράς από 15 Άσκήσεις. Και όταν έχη
πρόσπονο άκριτώς τός καλλίτερας. Ένωσεις διατί:
"Όταν όρίζω από 12 έως 15 τό πολύ, τόσας όά
μου στέλλουν οι περισσότεροι. "Όταν όμως, ένας
στέλνη 30 ή 40, θά είχε βέβαιον τό βραβεύον διά
τούς άξιότους. Επομένως; όδικοῦσε τούς άλλους;
πού'συνεμορφώθησαν με τούς όρους. Και δι' αυτό
έγω δεν τό επιτρέπω.

Δεν λογαριάζεις καλά, φίλε Ι. Π. Ρ. 'Αν δεν
είχα τά κλισιέ των εικών και άν έξαναπλήρονα
συνεργασίαν, ή άνατίπωση ενός παλαιού τόμου
όά μου έστοίχιζε όσον ή έκδοσις του νέου, δηλα-
δή έπάνω από 20,000 δραχμές. 'Αλλά χωρίς
αυτό, όά μου έστοίχιζε τοιλάχιστον 10,000 δρ.
Συ τώρα φαντάζεσαι ότι 500 δραχμάι άκούουν.
'Αλλά κ' ένα βιβλιαράκι από έκάτο τεύχος, χαρ-
τί και τυπος, σήμερα, όά ήθελε περισσότερα.
Μην άμφοδότης τούς αριθμούς μου. Σας τούς
λέγω κάποτε, για να έχτε μίαν ιδέαν και γι' αυ-
τά και να μη κάμνετε όνειρα.

Σου έστειλα, Έρημη Βαρκοῦλα, τετράδι
Μ. Μυστικών. Ένωσις σου και ή Μυρκή σου
σου έπρότεινε, δεν όά θυμώση άν δεν της στεί-
λης άμέσως. Μπορεί να τό καταλάβη, ότι δεν
όά ειγες τετράδι κ' έπρεπε πρώτα να προμη-
θευθής.

Βεβίωως, Νικητά της Αύριον, άμα άρθή ό
άποκλεισμός, ή κίνησις του περικοδικού μας; θαύση
πολύ. Και προμηνύεται μία από τās μεγαλειέ-
ρας; γιατί άφού και τώρα, που δεν έπικοινωνώ
παρά μόνον με τούς φίλους μου της Ψερεσής, της
Πελοποννήσου και της Θεσσαλίας, ύπάρχει τόση
κίνησις, φαντάσσομαι θάποκατασταθούν τά πράγ-
ματα και ναύνοιον όλοι οι δρόμοι... 'Αλλά
ποτέ θα γίνη αυτό; Και θάνθξωμε έως τότε, με
τά ύπερογκα έξοδα και τās περιωρισμένες είσ-
πραξείς; 'Ο Θεός να μάς βοηθήση.

Όχι, Βλασ. Γ. Β., αί έπιστολαί δεν ήνε
άνάγκη να γράφονται από την μίαν μόνον όφιν
του χάρτου. Μπορεί να γράφη κανείς και από
πίσω, να γράφη τελοσπάντων την κόλλα του. Από
την μίαν όφιν πρέπει να γράφεται ότι ήνε
προωρισμένον διά τό Τυπογραφείον : άπαντή-
σεις εις διαγωνισμούς, κομμάτια διά την Σελίδα,
Παιδ. Πνεύματα κτλ. Και τοῦτο, διότι οι τυπο-
γράφοι ήνε συνεθισμένοι να μη γυρίζουν ποτέ
από πίσω τό χαρτί. Στοιχειοθετούν μόνον ό,τι
βλέπουν μπροστά τους. 'Επειτα, πολλές φορές,
διά να στοιχειοθετηγή γρήγορα, ένα χειρόγραφον,
κόβεται και μοιράζεται εις δύο-τρείς έργατα.
Μπορεί να γίνη αυτό, όταν ήνε γραμμένο και
από τά δύο μέρη;

Όραίο τό περιστατικόν που μου διηγείσαι,
'Αεράκι του Βορραίου. Διά τό άλλο δεν έχεις
δίκιο. Και ή άπλή γλώσσα ήνε ήδη άρχικά κα-
νονισμένη και κανονίζεται έλθεν από τούς δοκί-
μους συγγραφείς και ποιητάς. 'Όποτε δεν έμπο-
ρεί να γράφη κανείς ό,τι και όπως θέλει, παρά
ός ένα βιβλίον. Η φιλολογική γλώσσα άπο-
τελείται ός επί τό πλείστον από τās λέξεις που
ήνε πανελληνίως γνωσταί, που τās ήνωει κάθε

Έλλην. Παραδείγματος χάριν : Σέ μερικά μέ-
ρη λέγουν *δροσό, φτί, ζά, καρύσσαφρος,*
κιουρά, κτλ. αί πανελληνίως ήμω; λέξεις ήνε
δροσιά, άντι, ζάα, καρῦδι (του λαμού) κυρά.

Ο Κερουμμένος Θησαυρός μου δίδει εξηγή-
σεις. Τό κομμάτι εκείνον δεν τό άντέγραψαν από
τό 'Ημερολόγιον. Της τό έδωσε μία φίλη της;
ός ιδιόκον της και την έπεισε, από μετροποροσύ-
νη τάχα, να μου τό στείλ η με τό ψευδώνυμον
της. 'Ετσι έγελάσθη και μ' έγέλασε και μένα,
χωρίς να θέλη. Δεν πταίει πλέον τό καλό μου
κορίτσι. 'Ας προσέχη όμως άλλην φοράν να μη
δασίζεται πολύ εις τās διαθεδαιώσεις των φίλων.

Δραίως έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν την
έβδομάδα και οι έξής : *Αυτοκράτειρα του Βυ-
ζαντίου, Σεπεσμένος Λόρδος, Νικητής του*
Κιλίκ, Σανθή Παιγνητοπούλα, Γκραβιέλλα,
Ρωθύρος και Τραγουδι της Λευτεριάς.—Έξε-
τέλεσα τās παραγγελίας των και τούς εύχαριστώ
όλους; διά τά καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Αυτήν την εβδομάδα έλαβα τά εξής :
«Απορία Χωρικού».—«Τό ψωμί».—«Ο
εύτυχ; άνθρωπος».—«Οί Έλεγκοι».—«Η άξία
της ανθρώπινης ζωής».—«Πεζή ποιήματα; Στο-
χασμοί».—«Δύο άτέρφια».—«Η Δόξα», «Ο
Παπούς».—«Ανεκδοτον κοληγητό».—«Δι-
κόν άνέκδοτον».—«Σου; πεπόντα».—«Ο σύ-
μισεις».—«Χαίρε!».—Π. Πνεύματα και διά-
φορα διά τούς 'Εδδ. Διαγωνισμούς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδδεν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άνασυνόται.
αν δεν συνοδεύεται υπό τού δικαιώματος δε. 1.
Τά έγκρινόμενα ή άνασυνόμενα ίσχύουν μέχρι της
30 Νοεμβρίου 1917. 'Όσα συνοδεύονται από Α ά-
νήκουν εις 'Αγρία, και όσα από κ. εις Κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα : Κόρη του Ταϊγώνου,
κ. (ΑΒ). Μικρά Γόησσα, κ. (ΕΑ). 'Ισπότης
της Αποθήκης, ά. (ΔΑ). Κεραυνία, κ. (ΙΧ).
Ναπολέον ό Α'. ά. (ΚΑ). Κιλίκ, ά. (ΒΜ).
Νέα 'Ελλάς, ά. (ΙΖ). Πίλκ—Νίκ. ά. (ΓΦ).

Αναγεώσεις ψευδωνύμων : Γκραβιέλλα,
κ. Μονάκριβη, κ. Γενναϊόνυχος Στρατηλά-
της, ά.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλ-
λάξουν : — ό 'Ενθουσιώδης 'Εθελοντής, ό)
με Λευτεριά στους Σκλάβους, Κόρη των
Κυμάτων, Τρισεύγενη, Γερμανοπαίδα—ή
Σανθή Παιγνητοπούλα (0) με Αυτοκράτει-
ραν του Βυζαντίου, Φιλόπατρι 'Ελληνοπού-
λαν, Άνθος των Λειμώνων—ή Κόρη του
Παλειμοτού (0) με Γερμανοπαίδα, 'Εθνικόν
Όνειρον, Ένδόξους Αθήνας, Βασίλειον τον
Βουλγαροκτόνον, Νικητήν της Αύριον—ό
Μέγας Ναπολέων (0) με Υποβούριον Άμυ-
ραν, Μαρίαν την Μελαχορινήν, Φιλόπατρι
'Ελληνοπούλαν, Αρτοβιολέτταν—ή Δόξα του
'Ελληνισμού (0) με Σααθι του Κωνσταντίνου,
Λάτριν του Βασιλέως, Σανθήν Παιγνητο-
πούλαν.

Η Διαπλάσις άσπάζεται τούς φίλους της :
Θοράμιον του Δικαίου (τά έλαβα υπό σημείω-
σιν) ή άπόδειξις της άποδείξεως δεν ήνε τίποτε,
αφού ό αριθμός ύπάρχει εις τό βιβλίον και όά
υπαίτη εις την κληρωτίδα.) 'Αθάνατον Λόζαν
(έστειλα εύχαριστώ πολύ διά τό έσπαθμάμα κ'
ελπίζω να εξακολουθήση.) Ν. Γ. Ποθ. (δεκάλε-
πτον άρει.) 'Αγοιστάπιαν (έχει καλώς στείλε
άλλην έστειλα.) Κορστ. Α. 'Ελ. (όχι, τό τε-
λευταίον δεν ήνε λάθος : ό στόνος πρέπει να
γίνη μέλος άλλος; τε, εις τās Μεταμορφώσεις,
ύπάρχει πάντα ή αντίθεσις : ό καλός γίνεται κα-
κός, ή έρηρ γίνεται θάλασσα, ή λυπή γίνεται
χαρά κ.τ.λ. γιατί ό στόλος να γίνη μέλος;
δεν θα είχε νόημα.) Βαρβαρομάχον 'Ελλάδα
(έλαβα εύχαριστώ διά τās νέας προσπαθείας.)
Σαπαφώ (έλαβα από τον κ. Ν. Σ. εύχαριστώ) Τι-

